

17. 18.
Vesi Historiallinen

W i r s i ,

Riddarista St. Urjänästä.

Kiitett' ole minun H&Kran.

Weisatan kuin :

Lofwad ware Allmächtig Gud!

Wiipurissa, Painettu Huonna 1828.

v. 1.

Riitet ole minun HERRAN!
Ja hyvästi siunattu Poikas!
Tahdon nyt weisata kerran,
Ja aina joka paikass.

v. 2.

Miehest pyhäst ja Piikaisest
Tämä wirsi on tehty,
Sankt Yrjänäst' yhdest Riddarist,
Jong tunnusmerkki on nähty.

v. 3.

Nyt ja ainian kuuskat kaitki,
Herrasta Yrjänästä:
Kapadosian tygö tuli
Lohikärme wedestä.

v. 4.

Se Raupungi on sängen suuri,
Uusi myös Kuningas siellä;

18.
Lohikärme makais läsnä muuri,
Tahdoi Raupungin ylösniellä.

v. 5.

Se peto niin paha ja ahne oli,
Joka päivä hän elatust tahdoi,
Ihmist, eläin'd, kuin monda kuoli,
Ja perät' pois olla mahdoit.

v. 6.

Jos ei hän saanut joka päivä ja yd,
Elatust wahvast juurin
Niin kävi koht Raupungin tygö,
Hengens puhals ylitse muurin.

v. 7.

Kuin hän hengens puhals muurin,
Tunsit ne kuin olit sisäll',
Jokainen kuoliaaks kohta tuli,
Oli ruumit kaduill' ja teill'.

v. 8.

Runingas sanoi; neuvo toinen
Pidettämän täs' pita,
Peto vastaan ja ihmisi,
Ett' elon nautit saisim.

Pitäkämme vuoro myöden
 Yks lapsi joka talost,
 Päiväksi pedolle syövä;
 Sitt saamme elä jalost.

Borgarit pidit kohta kääskyn,
 Ruin Runingald' sanottu oli,
 Edestäydä täydyi, ei säästää
 Yks, joka talost pois tuli.

Koska jokaiseld' tullut oli
 Sen julman karmeeseen ruak's,
 Niin Runingan Tyttären vuoro tuli;
 Ulosmennä pedon teurak's.

Runingas tarits puolen
 Riikkiäns Tyttärens vapauden tähden;
 Borgarit sanoit: emme tahdo niin,
 Syötiin meidängin lapsen nähden.

Herra! jollette anna edes,
 Me sanom totifest juuri

18.
Sill hätä on meidän karsisam:
Me lyömme maahan teidän muurin.

v. 14.

Runingas tuli murhelliseks',
Lapsensa tilan tähden,
Itki hartast', käski hänen mennä.
Sanall surullisell sängen.

v. 15.

Räs nyt edes Neitsy minun,
Sun pitä lohikärmen ruaks',
Ajattelen Runingan Pojall sinun,
Ja ei petojen teuraks'.

v. 16.

Neitsy murhes käsi postell'
Itki katkerast kyllä
Wesi juoksi silmist alas postil
Ah! Kurja ylkä olet.

v. 17.

Neitsy parhaat waattet päällens puki
Ja itki katkerast kyllä,
Karitsa sylis, tiitti ja luti,
Wuodattain kynneltä,

v. 18.

Jääkät hyväst Herra Jaarin!
 Jääkät hyväst Christityt kaikki,
 Tähän ast' on must' pidett' waari,
 Nyt pitää edeskäymän ratki.

v. 19.

Tule nyt kanfan Herra Jesu Christ!
 Tule minua auttamaan,
 Sunnustan syndiseks' itsen wisstist,
 Tule sieluni wapahutamaam..

v. 20.

Meitsy lähte suurell surull'
 Siit' Linnast kaikkein nähden.
 Jotk' olit Kaupungin kotuill' ja teill',
 Hartast itki Meitsen tähden.

v. 21.

Meitsy meni ulos kedon pääll,
 Ja katseli ympärillensä,
 Tuli Sankt Urjänä ajain siellä,
 Hän karatti hewoistans.

v. 22.

Koska se Herra ajoi edes
 Riisi suitset joill hewoistans käänsi,

18.
Harniskat tiis kuin Auringon terä ;
Ei Neitsy tundenut Händä.

v. 23.

Seiso hynwä Neitsy minun !
Mitäs itket niin waihiast !
Mitä liene ett muoton' on karwas ?
Minä tahdon sun päästää waihiast'.

v. 24

Neitsy san juur waihiast,
Herr Yrjänätä wastan :
Kynnelii wuodatan juur haitiast,
Ja händä siin' olemast haastoi :

v. 25.

Ajakat pois te Nuori Mies !
Paetkat ystäwitten puolen ;
Tiedän todest ett hukun täs' ties',
Niin hywin minä yksin kuolen.

v. 26.

Jumalan awull minä tahdon
Sinun hädästä autta,
Ja tänäpäni sinull awun tuotta,
Woiman ja Konstin Eautta.

Kohikärme wedest ylöstuli,
 Niddar ajoi händä wassan;
 Wisti Miekän Eitaan ett läpisse tuli
 Cip' enä Meitsyt haaskan.

Ei lindu lennä niin nopiaasti,
 Kuin Hän Miekän ulosweti,
 Joka Kullast, Kopiaast ja Raudast oli
 Jolla hän ihmeit teki.

O! Woiton Ruhtinas Jesu Christ
 Eä meitä kaikkia autta,
 Tääst' meitä sonnin suuhist
 Pünäs ja Euolemas kautta.

Runnia olkon! Jälle,
 Loppumatoin m. es. Pojalle,
 Pohall Hengell sama tulkon,
 Olistys kans suurell waimall.
